

Guer ze räich aß net vum beschten,
 d'Kirmes mecht äis all gelott,
 an de Räichen huet zum leschten
 nömme Geld a guer ke Gott.

III.

*De' primitiv Jeer a Fescher. D'Menschhetsentwecklong
 durch den Ackerbau. De' neist Fortschritter: Landstroßen
 an Eisebunnen.*

Zenter datt den alen Uedem
 d'Paradäis dir huet verlur,
 hal dech fest dach um Erdbuodem,
 un dem Kolter an um Schur.

Halef well, an Heck a Böscher,
 hei verjot an do verdrießt¹,
 bal als Jeer, bal als Fescher
 hun zum e'schten d'Lett gelieft.

An eng Hiehl, en Daach vu Reiser,
 hett gebaut a muor vergieß,
 waren deemol nach hir Haiser,
 wo' se naked hu gesieß.

Nun, so' heescht et, huet op Erden
 Gott en Engel hirgescheckt²,
 dien den arme Menschenherden
 Weeßene'gen huet gepleckt.

An du huet en se gele'hert,
 wi een d'Kärcher reng zerdreect,
 wi een d'Miehl an d'Waßer re'hert,
 wi am Feier d'Bro't sech beckt.

Wien huet d'Erd nu d'e'scht gegruowen,
 op den ale Wuos geruodt³?
 Deen als Bauer aß ze luowen,
 dien de Som mam Feld bestuodt.